

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Beati Cyrilli archiepiscopi Alexandrini, de incarnatione Verbi Dei Filii Patris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ANNO
CHRISTI
431.

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΚΥΡΙΑ-
λου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας,
πρὸς τῆς ἐνανθρώπησεως τοῦ Θεοῦ
λόγου τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρὸς.

BEATI CYRILLI
archiepiscopi Alexandrini,
de incarnatione Verbi Dei
Filii Patris.

Ἡ τῆς θείας γραφῆς ὀρθοτάτη
ἐννοια, εἰσοικισμένη εἰς τὴν τῆς
ἀγίων νοῦν, κατὰ κομῆν εἰσάγει τὰς
τῆς ἀγίων ψυχὰς, αἷ τὸ πνεῦμα
τὸ ἅγιον εἰσάγει εἰς τὰ πελάγη τῆς
ἀκνῆου γνώσεως τε καὶ θείας Χει-
σοῦ, δι' ἧν ὁ πατὴρ τῆς ὅλων θεός
δοξολογεῖται. Ἐπισταυροῖς πίνω δα-
κρυφούς, καὶ ἀσάτους ἀνοίξω ἵνα καὶ
τὸ γεγραμμένον. Ἐπισταυροῖς δὲ φημι
τῶν τῆς ὀρθῆς γνώσεως διανοίας
ὀφθαλμοῖς, ὑγιαίνοντας καὶ
ἀλωήτους· οὐ γὰρ χαρίσματα ἀπε-
λῆ δαρεῖται θεός τοῖς ἐπεγνωκόσιν
αὐτῶν, οὔτε μὲν ὅροις ἀνθρώπων
διανοίας περιγραφομένη· τέλει
γὰρ ἂν ὁ τῆς ἀπάντων ἡμῶν διαπό-
της θεός, τελείως δαρεῖται τὰ ἀφθο-
να τοῖς ἀξίως πολιτῶν ἀνθρώπων·
ἐραστὴς γὰρ πέφυκε τῆς ἐν καθα-
ρῇ καρδίᾳ δουλοῦντων αὐτῷ ἀνυ-
ποκρίτως. ἠκέτω τίνω πᾶς ὀρθά
φρονεῖν ἠρημύσῃ ἵνα πλεῖν ἀκνῆον
πηλὸν τῆς Χεισοῦ, ἀκούων ἀπὸ
περὶ φωνουῶν διὰ τῆς διαγωγῆς·
εἰάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με,
καὶ πινέτω. οὐ γὰρ δέ τινος ἔστιν ἡ-
μας μὴ πρὸς τὸν ἵππυγόντα τὸ τῆς
δισεβείας μυστήριον διερωτᾶν, ἢ
ἐκλαμβάνειν ἀπλῶς πρὸς Χεισοῦ
τοῦ Θεοῦ. ἵνα κλέπται πίνω οἶον-
ταῖς ἕνεσ τῆς ἀκρωμένων τὰς ψυ-
χὰς, ἀνθρώπων, φησὶ, λέγον-
τες ἀπειληφέναι τὸν Θεὸν λόγον·

hominem assumpsisse, ac idcirco per sanctam Virginem prodiisse,
Concil. Tom. 6.

GERMANVS diuinæ scri- CAP. V.
pturæ sensus sanctorum
mentibus illapsus, illorum a-
nimas exornat, quas Spiritus
sanctus in illud perennis scien-
tiæ & sapientiæ Christi pel-
agus inducit: per quæ pater ille
vniuersorum Deus glorificatur.
Thesaurus proinde absconditos
& inuisibiles, vt est in sacris li-
teris, tibi recludam. Thesaurus
autem rectæ cognitionis appel-
lo mentis oculos, qui sincere in-
offenseque perspiciunt. Neque
enim Deus imperfecta, aut hu-
manæ mentis limitibus circum-
scripta munera iis qui illum
agnouerint, impertitur. Nam,
quia perfectus est ipse Deus no-
ster omnium Dominus, perfe-
ctam quoque bonorum suorum
copiam illis qui ipso non indi-
gnam vitam agunt, dilargiri
solet. Nam qui puro, omnique
simulatione vacuo animo illi
seruiunt, eos singulari amore
& benevolentia complectitur.
Omnes itaque qui recte sapere
instituerunt, ad Christum per-
ennem illum fontem accedant,
illum per euangelium claman-
tem audientes: *Si quis sitit, Iean. 7.
veniat ad me, & bibat.* Ne-
que enim opus est non agnito
prius ipso pietatis mysterio,
temere de Christo Deo inue-
stigare, vel disserere. Sunt er-
go qui in auditorum animos
furtim ac per fraudem irre-
punt, Deum Verbum asserentes

& hunc eundem hominem a Deo Verbo deificatum esse; magnum illud pietatis mysterium non intelligentes, dispensationisque Vnigeniti cum carne beneficium modicum facientes. Nos autem, fratres, non sic edocti sumus; illum namque qui ex sancta Virgine natus est, unum eundemque esse agnoscimus, perfectum Deum & perfectum hominem anima rationali præditum. Hac etiam de causa sanctam Virginem, deiparam appellamus, Deumque Verbum substantialiter non opinione, sed re ipsa in illa habitasse dicimus: eundem bimestrem & trimestrem, Filium Dei simul, & filium hominis. Quin etiam voces illas, quas diuinae literæ modo humanitati, modo diuinae illius potestati tribuunt, in vnam dumtaxat personam conuenire prædicamus. Eundem enim agnoscimus qui super ceruicem dormiebat, & qui mare & ventos ex potestate increpabat: eundem qui ex itinere defatigabatur, & qui super mare, perinde ac super solidam terram, sua potestate gradiebatur. Idem itaque citra ullam controuersiam Deus simul & homo existit. Quid enim mirum esset, si nostræ conditionis homo quispiam Dei potestate munitus miracula patreret? Verum ut illud ipsum Dei Verbum non imaginatione, aut apparenti quadam ratione, sed re ipsa se exinanivisse, diuinae scripturæ nobis ostendant; unum eundemque Deum simul & hominem per prophetas & apostolos nobis diserte pronuntiantes dixerunt. Dei itaque erat illa ex Virgine conceptio,

καὶ διὰ τὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος διὰ τῆς ἀγίας ἁρθέου, καὶ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον διότι διὰ τῆς ἀγίας ἁρθέου, καὶ τῆς μὲν σαρκὸς οἰκονομίας τῆς μονογενεῖς τὸ χάριν μετέδωκε ποιούμενοι. ἡμεῖς δὲ οὐχ οὕτω δεδιδαγμεθα· ἕνα καὶ αὐτὸν ἴσμεν, ἀδελφοί, διὰ τῆς ἀγίας ἁρθέου τῆς θεοτόκου Μαρίας γνηθέντα, θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, ἑμψυχον, λογικον. ταύτη ἡ καὶ θεοτόκον λέγομεν τὴν ἀγίαν ἁρθέου, καὶ ἐνσκηκέναι οὐσιαστικῶς θεὸν λόγον ἐν αὐτῇ, οὐ δοκῆσθαι, ἀλλὰ ἐνεργεῖα. αὐτὸν διμωαῖον, καὶ τριμωαῖον, ἰὸν τε θεοῦ ἅμα, καὶ ἰὸν ἀνθρώπου. ἀλλὰ γὰρ ἐκ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μὲν καὶ τῆς ἐν ἑξοισίᾳ τῆς θεοπροφητείας φωνῆς, αἱ διαγραφόμενοι ἡμῖν αἱ δεῖαι γραφαὶ περὶ αὐτοῦ, εἰς ἐν ἁρθέου συνῆχθη φαμέν. αὐτὸν γὰρ ἴσμεν ἵπτι τὸ ἁρθεοφάλαιον καὶ θεῶντα, αὐτὸν τῆς δαλασῆς ἵπτι μωαῖον ἐν ἑξοισίᾳ καὶ τοῖς ἀνέμοις. αὐτὸν καὶ ἵπτι τῆς ὀδοπορίας κερμηκίοντα, αὐτὸν ἵπτι τῆς θαλάσσης περὶ παύωται ὡς ἵπτι στερεῆς γῆς ἵπτι ἑξοισίᾳ. ὁ αὐτὸς τίνω θεός, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὁμολογουμένως. ἡ γὰρ τὸ πνεῦμα, εἰ ἄνθρωπος ἡς τῆς κατὰ ἡμᾶς ἐν ἑξοισίᾳ διδάμεις θεοῦ ἐνεργεῖν λέγεται; ἀλλ' ἵνα αὐτὸν θεὸν λόγον κενεῶσθαι ὑποδείξωσιν ἡμῖν αἱ δεῖαι γραφαί, οὐ δοκῆσθαι, ἀλλὰ ἐνεργεῖα ἕνα καὶ αὐτὸν ἡμῖν διαγραφόμενοι ἁρθεοφητικοῖς, καὶ μὲν καὶ δόξολογικοῖς κηρύγμασι, τὸ αὐτὸν εἶπον θεόν, αὐτὸν ἄνθρωπον. θεοπίνω ἢ ἢ σύλληψις ἢ ἁρθενική.

ANNO CHRISTI 431.

Marc. 4. Ioan. 4. Matth. 14.

* κατὰ...

* ἡ ἐν τῷ...

ANNO CHRISTI 431.

Θεοῦ ἡ ὁμοιωσις οἰκονομικῶς· Θεοῦ τὸ πάθος· Θεοῦ τὸ ἐν φυλακῇ καὶ ἐν τῷ σκότεινῳ ἡ κήρυξις· Θεοῦ ἀνάστασις· Θεοῦ ἡ ἀνάληψις. ὁ ἀχώρητος ἑαυτὸν δέδωκε κατωρθῶσαι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ τῆς παρθένου μήτρᾳ μετὰ τῆς ἰδίας σαρκὸς, ὡς περὶ τὸ εἶπε αὐτῆς. ὁ ἀχώρητος ἐν σαρκὶ ἐχωρεῖτο· ὁ ἀπαλλοιωτος, ἐν ἀνθρώπου μορφῇ· ὁ ἀπαθὴς πέπονθε δι' ἡμᾶς ἰκοσιῶς καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῇ ἰδίᾳ σαρκί· ὁ ἀχώρητος τῆς Θεοῦ καὶ πατρὸς, ἡπίγνης ὡφθη, κατὰ τὸ γεγραμμένον· καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις σωθῆναι ἠθέλησεν. ὁ ἀψήλαφτος λόγῳ ὑπὸ τῆς παρενόμων κατενόητο. ὁ ἀπαθὴς σωρὸν ἐδελοῦσι ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς. τὸ φῶς τὸ ἀθάνατον θανάτω ἑαυτὸν ἐπέδωκε, θανάτῳ δὲ σωρὸς. ὁ ὢν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς πατρὸς, δυνάστην ὑπέμεινε διὰ τῆς ἰδίας σαρκὸς. ὅταν δὲ λέγοντας, ἄνευ τῆς ἡμετέρας ἀνελιφέναι τὸ θεῖον λόγον, καὶ μὴ μάλλον αὐτὸν ἢ ἡμῶν ἐνυπόστατον τε καὶ ἐνεργῆ καὶ ζῶντα γινέσθαι ἀνθρώπον, καὶ ἐν τοῖς κατὰ ἡμᾶς οἰκονομικῶς δι' ἡμᾶς, ἔξοιζέει ἡ ἀγία σύνοδος, ἡ ἐν τῇ Εφεσίων παλαιῇ γένηται.

Συζητήσις περὶ τῆς αὐτῆς.

Ερώτησις. Πῶς ὁ Θεὸς ὁ ἀχώρητος ἐχωρήθη ἐν μήτρᾳ παρθενικῇ; Ἀπόκρισις. Ἐπειδὴ ἐδέξατο λυτρώσασθαι καὶ ἐλάβετε τὸ τῆς ἀνθρώπου φύσεως ἄνθρωπον.

Ερώτησις. Πῶς ὁ ἀναρχὸς γίνηται ὑπέμεινε πλὴν διὰ γυναικὸς;

Interrogatio. Cur initio carens, ex muliere nasci pertulit?

Concil. Tom. 6.

Y ij

Dei natiuitas, Dei similitudo, qua nobis nostri causa dispensatorie per omnia assimilatus est; Dei passio, Dei iis qui in carcere & in tenebris erant prædicationis, Dei resurrectio, Dei tandem in caelos assumptio. Qui capi non poterat, per carnem quam nostri causa ex Maria sumpsit, virginali utero concludi ac definiti sustinuit. Qui late omnia excedit, carne continetur. In quem nulla mutatio cadit, humanam formam subiit. Impatibilis, ultro pro nobis & propter nos per propriam carnem passus est. Deo & Patri indiuisibile coherens, in terra, ut scriptum est, visus est, & cum hominibus conuersatus. Qui sub tactum non veniebat, ab iniquis lancea compunctus est. Impassibilis, voluntariam crucem nostri causa pertulit. Immortale lumen morti seipsum obtulit, & morti quidem crucis. Qui in sinu Patris erat, per propriam carnem in caelum assumi non recusauit. Qui autem Dei Filium, hominem quempiam nostri similem assumpsisse dicunt; ipsum autem viuum & efficacem Dei Verbum, quod in propria persona subsistit, hominem factum, dispensatorieque in humanis propter nos verlatum esse inficiantur; illos sacra Synodus Ephesina explodit & eiicit.

Disputatio de eodem.

Interrogatio. Cur Deus, qui comprehendere non potest, virgineo utero comprehensus est? Responsio. Quia mortalium genus redimere, & a seruitute in libertatem asserere placuit.

Baruch. 3.

Ioan. 19.

* Deum Verbum,

* efficacem Dei Filium, qui in propria

* καθ' ἑαυτὸν,

* ἡ ἀγία σύνοδος ἐφ' ἧς ἐκλήθησαν οἱ πατέρες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἐφεσῆς.

Responsio. Quandoquidem sub maledicto erant omnes homines (erant enim sub peccati regno) ideo in naturæ nostræ initia relatus est, vt & cognatorum natiuitatem, & ipsum veterum sanctificaret.

Interrogatio. Cur inalterabile & immutabile Dei Verbum inter homines computatum, & homo factum est? *Responsio.* Ob id Dei Verbo dispensatiue propter nos in humanis versari, nobisque per omnia, solo peccato excepto, assimilari placuit, quia humanum genus saluare voluit.

Interrogatio. Quomodo impatibili somnum, defatigationem, crucem, famem, ceteraque omnia corruptioni subiecta tribuere audeatis? *Responsio.* Parce quæso maledictis. Iam ante monui, Dei Verbum carne passibili, secundum scripturarum traditionem, se induisse, & se illi vnisse: per ipsam autem Deum Verbum & Dei Filium apparuisse, & cum ipsa laborem & somnum & humana omnia, peccato tantum excepto, sustinuisse: non quod corruptioni subiaceret, siquidem incorruptibile & viuificum Dei Verbum corruptione & interitu longe superius est; sed vt interitum ab hominum genere submoueret. Nec arbitror regi vitio verti posse, si seruare quod eius proprium est volens, seruili habitu se induat. Et quomodo quispiam ei, qui suapte natura liber est, crimini vertere audeat, quod nostri causa homo fieri, dispensatorieque in nostris versari non abnuerit? Patris benignitatem, qui proprium Filium propter nos donauit, amplectere; in

Απόκρισις. Επειδή ὑπό κατάραν ἐγένονοι λοιπὸν πᾶς ἀνθρώπος, βεβασιλεύτω γὰρ ὑπὸ τῆς ἀμάρτιας, διὰ τὸ ποιεῖς ἄρχαί τῆς ἡμετέρας λέλογισται παρὸς ἡμῶν αὐτῶν, ἵνα καὶ πᾶν τὸ ὁμογενῶν γέννησιν καὶ μήτραν ἀγάσῃ.

Ερώτησις. Πῶς ἐν ἀνθρώποις καταλογίσθη, καὶ ἀνθρώπος γέγονεν ἀτρεπίος τε ἔδ' ἀναλλοίωτος ὁ τῆς θεοῦ λόγος; *Απόκρισις.* Τὸ ἀνθρώπου γένος σώσωσι βουλόμενοι, ἐδίδουκε δὲ ἡμᾶς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς οἰκονομικῶς, καὶ ὁμοιωσάτω ἡμῖν κατὰ πάντα χωρὶς ἀμάρτιας.

Ερώτησις. πῶς τῷ ἀπαθεί ὑπὸ, καὶ κόπον, καὶ πένθυ, καὶ σαρρὸν, καὶ πάντα τὰ ὑποκειμένα φθορᾷ, ἀειπάθειν ἔλαμψε; *Απόκρισις.* Εὐφήμεί, ὡς ἀνθρώπε, παρακαλῶ. ἤδη παρῴπιον, σαρκὶ παθητῇ, καθὼς καὶ αἱ θεῖαι γενεαὶ ἡμῶν ἀδεδώκασι, ἀειπάθει τῆς θεοῦ λόγον, καὶ ἰωσάτω αὐτὸν αὐτῇ, καὶ δι' αὐτῆς πεφλυότα ὑπὸ τῆς θεοῦ ἑὸν λόγον, μετ' αὐτῆς ὑπὸ ὑπομείναι, καὶ κόπον, καὶ πάντα τὰ τῆς ἀνθρώπου χωρὶς ἀμάρτιας, οὐ τῆ φθορᾷ ὑποκειμένα ἀμείνων γὰρ φθορᾷ ἔθανάτου ὁ ἀφθαρτος καὶ ζωοποιὸς τῆς θεοῦ λόγος. ἀλλὰ πᾶν φθορᾷ ὑποσέων διὰ τὸ γένονοι τῶν ἀνθρώπων. ἐκ οἰμαί ἐγκλημα ἀειπάθει βασιλεῖ, ὁπόταν βεβουλόμενοι σώσωσι τὸ ἴδιον, τὸ τῆ δουλοῦ γῆμα ἐνδύσεται. καὶ πῶς ἔλαμψε ἡμετέρας τῆ φύσ' ἐλευθέρω ἐγκαλεῖν, ὅτι γέγονε δι' ἡμᾶς ἀνθρώπου, ἔν τῶ καθ' ἡμᾶς οἰκονομικῶς; δόξου τῆ πατρὸς πᾶν Φιλανθρώπου, ὅτι ἴδιον ὑὸν δωρεῖται δι' ἡμᾶς. μὴ

ANNO
CHRISTI
431.

* τῶς, γὰρ
τίδωι ἴσ'

* διδού
κατὰ

ANNO CHRISTI 431.

θεοειργάτου το θεῖον, παρακα-
 λω· ου γαρ εστι Ελληνικης θεφιας το
 γνωρισμα, ου δε δατο φρονηματος
 κοσμικοδ· αλλοτερον γδ εματερον.
 μακαριε· ει, φησιν ο κυριε· τω
 Πετρω, Σιμων βαρ-Ιωαν· οπι σαρξ
 και αιμα εκ απεκαλυψε σοι, αλλ ο
 πατηρ μου ο εν τω ουρανω. ουρα-
 νιον το δωρον το της θειας επιφοιτη-
 σεως τω υιο τω θεοδ γνωρισμα.

Ερωτησις. πως ο τω παντων ποιη-
 της θεος λογος, ο αφηλαφητος, ο αο-
 ρατος, ο αιαλλοιωτος τε και θε-
 ραφω μη δυεχολωμω, εν βυτελει
 ξυλω σαυρον υπομεινει ε θανατον;
 Αποκρισις. Θανατον φαρμω υπομε-
 μνηκωτα τω θεοδ λογον, η σαυρον
 δια της σαρκος της ιδιας, ινα ημας
 απαλλαξη θανατου και φθορας· πτω
 ιδιαν γδ ψυχων τεθηκεν υποερ ημω,
 εκ αλλοτελειαν ουσαν, η ξενω τω θεοδ
 λογου· δατορρητος γδ λι ενωσις· αυ-
 πος γδ ειπεν· εχοισιαν εχω πτω ψυ-
 χων μου θειναι, και εχοισιαν παλιν
 λαβειν αυτων. τω της ιδιου το αδη-
 μονειν, το λυτων υπομειναι, το εκ-
 δημειν δατο τω σωματος, ως η σαρκος
 το κοπαιν, το σαυροδαι, το ανισαδς,
 το μεταρσι υπομεμνην δεσιν· πτω
 θεοδ τα παντα λεγεται ε εισι· θεοδ
 γαρ και λι ψυχη, θεοδ και το σω-
 μα.

Ερωτησις. πως ο παντοδυναμος λο-
 γος τω πατρως ανισαδς θελειπλακη, η
 φθορα ο αφθαρτος; Αποκρισις. Φθο-
 ραν μω εχ υπομεινεν ουδ αυτη λι τω
 θεοδ λογου σαρξ. νοδως γδ διαλαμ-
 βανοντες, νοδως ε εφρωτατε, προδμε-
 κεραγα γαρ ο προφητης περ αυτω·
 ερωτησιν· πως ο παντοδυναμος λο-
 γος τω πατρως ανισαδς θελειπλακη, η
 φθορα ο αφθαρτος; Αποκρισις. Φθο-
 ραν μω εχ υπομεινεν ουδ αυτη λι τω
 θεοδ λογου σαρξ. νοδως γδ διαλαμ-
 βανοντες, νοδως ε εφρωτατε, προδμε-
 κεραγα γαρ ο προφητης περ αυτω·

ipsam autem rem curiosius,
 quæso, noli inquirere. Non e-
 nim per gentilitatis sapientiam,
 aut mundanum sensum percipi-
 tur, sed ab utroque est aliena:
Beatus es Simon Bar-Jona, in- *Matth. 16.*
quit Dominus Petro, quia caro
& sanguis non reuelavit tibi, sed
Pater meus qui est in calis. Nam
 diuini aduentus Filii Dei cogni-
 tio, caeleste donum est.

Interrogatio. Quomodo vni-
 uersorum opifex Deus Verbum,
 qui nec tangi, nec cerni, nec
 mutari, nec circumscribi potest,
 in vili ligno crucem mortem-
 que sustinuit? *Responsio.* Mor-
 tem & crucem Dei Verbum
 per propriam carnem susti-
 nuisse dicimus, ut nos a morte
 & corruptione immunes red-
 deret. Nam animam propriam
 ille pro nobis posuit, non pere-
 grinam, aut a Deo Verbo alien-
 nam: inexplicabilis enim est
 vnio. ipse enim ait: *Potestatem* *Ioan. 10.*
habeo ponendi animam meam,
& potestatem habeo iterum su-
mendi eam. Illius animæ pro-
 prium tædere, contristari, e
 corpore emigrare, quemad-
 modum & carni quoque pecu-
 liare est defatigari, crucifigi, ex-
 fuscitari, in altum sublatam col-
 locari. Verumtamen omnia hæc
 & Dei sunt, & Dei esse dicun-
 tur. Dei enim est anima, Dei
 est caro.

Interrogatio. Quomodo om-
 nipotens Patris Verbum resur-
 rexit, aut incorruptibile cor-
 ruptioni obnoxium fuit? *Re-*
sponsio. Corruptionem haud sus-
 tinuit nec ipsa quidem Dei Ver-
 bi caro. nam quia parum legiti-
 me distinguitis, parum etiam le-
 gitime interrogatis. Iam enim dudum ante Propheta de Christo pronu-

Pfal. 15.

Ioh. 14.

Hebr. 4.

tiarat : Non dabis sanctum tuum videre corruptionem. Sane passionem voluntariam sustinuit Dei Filius, qui Patrem immensum in se continet, & ab ipso vicissim Patre continetur. nam a Patre comprehensus, & in paterno sinu existens, inexplicabili quodam modo etiam in propria carne continebatur. Idem Dei Filius tertia die reuixit inferis despoliatis, & cum propria carne nobis apparuit, quo videlicet nos quoque a morte & corruptione liberaret. Dei itaque est passio, Dei resurrectio, Dei assumptio, Dei denique illa nobiscum per omnia similitudo, peccato excepto: neque imaginative, sed vere omnia in eo fuerunt. Ipsi simul cum Patre & Spiritu sancto fit gloria, nunc & semper, & in saecula saeculorum. Amen.

De incarnatione Verbi Dei, Filii Patris, definitiones episcoporum qui in Nicæa in Synodo conuenerunt: & expositio eiusdem Synodi aduersus Paulum Samosatenum.

CONFITEMVR Dominum nostrum Iesum Christum, ex Patre quidem secundum spiritum ante saecula genitum, nouissimis vero diebus ex Virgine secundum carnem natum; vnam personam compositam ex caelesti diuinitate & humana carne; & secundum quod homo est, vnum. Et totum Deum, & totum hominem. Totum Deum etiam cum corpore, sed non secundum corpus Deum. Totum etiam hominem cum diuinitate, sed non secundum diuinitatem hominem.

ου δώσας τὸ ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθορῶν. πατρὸς μὲν ὑπομένειν ἐδελοῦσιον ὁ τῆς θεοῦ υἱός, ὁ χωρῶν ἐν ἑαυτῷ ἀχώρητον πατέρα, χωροῦμενος δὲ ἐκ αὐτοῦ ὑπο τῆς πατρὸς· χωροῦμενος γὰρ ὑπο τῆς πατρὸς, καὶ ὢν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς πατρὸς, ἐχωρεῖτο θεότητος καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ σαρκί· ἀνεβίω ἢ τελήμερος, λαφύρα ζωῆς τῆς ἀδελφῆ· ἐπέφανεν ἡμῖν μὴ τῆς ἰδίας σαρκὸς ὁ τῆς θεοῦ υἱός, ἵνα καὶ ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ θανάτου καὶ φθορᾶς. θεὸς τὸν ἑνὸν πατρὸς, θεὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, θεὸς ἐκ τῆς ἀνάληψης, θεὸς καὶ ἡ κτῆ πάντα πρὸς ἡμᾶς ὁμοίως χωρεῖς ἀμφοτέρως. οὐ δοκῶσά δὲ ἀλλὰ ἀληθεῖα τὰ πάντα γέγονεν ἐν αὐτῷ. αὐτῷ ἢ δόξα ἅμα τῷ πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς πάντας αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆς θεοῦ λόγου, τῆς υἱοῦ τῆς πατρὸς, ὅπως ἐπισημασθέντων ἐν τῇ συνόδῳ καὶ ἐκδοσῆς τῆς αὐτῆς συνόδου πρὸς Παῦλον Σαμοσατεῖα.

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ τὸ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸ ἐκ τῆς πατρὸς κατὰ πνεῦμα πρὸ αἰώνων γεννηθέντα, ἑκὼ ἐξ ἑαυτοῦ τῆς ἡμετέρας ἐκ τῆς πατρὸς κατὰ σάρκα γεννηθέντα, ἐν πρῶτον συνειρηθέντων ἐν θεότητι οὐρανοῦ, καὶ ἀνθρωπείας σαρκὸς· καὶ κατὰ ἀνθρώπου ὄντος, ἐν καὶ ὄλον θεόν, καὶ ὄλον ἀνθρώπον· ὄλον θεόν καὶ μὴ τῆς σωματικῆς, ἀλλ' οὐκ ἐκ σωματικῆς καὶ ὄλον ἀνθρώπον μὴ τῆς θεότητος, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς θεότητος ἀνθρώπον.

* ἐκ τῆς πατρὸς κατὰ πνεῦμα πρὸ αἰώνων γεννηθέντα, ἑκὼ ἐξ ἑαυτοῦ τῆς ἡμετέρας ἐκ τῆς πατρὸς κατὰ σάρκα γεννηθέντα, ἐν πρῶτον συνειρηθέντων ἐν θεότητι οὐρανοῦ, καὶ ἀνθρωπείας σαρκὸς· καὶ κατὰ ἀνθρώπου ὄντος, ἐν καὶ ὄλον θεόν, καὶ ὄλον ἀνθρώπον· ὄλον θεόν καὶ μὴ τῆς σωματικῆς, ἀλλ' οὐκ ἐκ σωματικῆς καὶ ὄλον ἀνθρώπον μὴ τῆς θεότητος, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς θεότητος ἀνθρώπον.

ANNO CHRISTI 431.

οὕτως ὄλον παροσκιωητὸν καὶ μετὰ τῆς σαρκὸς, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὸ σῶμα παροσκιωητὸν· ὄλον παροσκιωοῦντα καὶ μετὰ τῆς θεότητος, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὴν θεότητα παροσκιωοῦντα· ὄλον ἀκλίσειν καὶ μετὰ τῆς σαρκὸς, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὸ σῶμα ἀκλίσειν· ὄλον πλασθῆναι καὶ μετὰ τῆς θεότητος, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὴν θεότητα πλασθῆναι· ὄλον ὁμοουσίῳ θεῷ καὶ μετὰ τῆς σαρκὸς, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὸ σῶμα ὁμοουσίῳ τῷ θεῷ· ὡσαύτως οὐδὲ κατὰ τὴν θεότητα ἀνθρώποις ὅτι ὁμοουσίῳ, καίτοι γὰρ μετὰ τῆς θεότητος ὡν κατὰ σὰρκα ὁμοουσίῳ ἡμῖν. καὶ γὰρ ὅταν λέγωμεν αὐτὸν κατὰ πνεῦμα θεῷ ὁμοουσίῳ, οὐ λέγωμεν κατὰ πνεῦμα ἀνθρώποις ὁμοουσίῳ· καὶ πάλιν, ὅταν κηρύσσωμεν αὐτὸν κατὰ σὰρκα ἀνθρώποις ὁμοουσίῳ, οὐ κηρύσσωμεν αὐτὸν κατὰ σὰρκα ὁμοουσίῳ θεῷ. ὡσαύτως γὰρ κατὰ πνεῦμα ἡμῖν ἐκ ἔστι ὁμοουσίῳ, ἐπειδὴ θεῷ ὅτι κατὰ τὴν θεότητα ὁμοουσίῳ, οὕτως οὐδὲ κατὰ σὰρκα ὅτι θεῷ ὁμοουσίῳ, ἐπειδὴ ἡμῖν ὅτι κατὰ τὸ σῶμα ὁμοουσίῳ. ὡσαύτως δὲ πάντα διήρθεσται καὶ σεσαφειώσται, ἐκ εἰς διαίρεσιν τῆς ἐκείνης παροσκιωητῆς ἀδιαίρετου, ἀλλ' εἰς δήλωσιν τῆς ἀσυγχύτου τῆς ἰδιωματικῆς τῆς σαρκὸς καὶ τῆς λόγου, οὕτω καὶ τὰ τῆς ἀδιαίρετου σωτηρίας πρεσβυτέρων.

Sic totum adorabilem etiam cum corpore, sed non secundum corpus adorabilem. Totum adorantem etiam cum diuinitate, sed non secundum diuinitatem adorantem. Totum increatum etiam cum corpore, sed non secundum corpus increatum. Totum formatum etiam cum diuinitate, sed non secundum diuinitatem formatum. Totum Deo consubstantiali etiam cum corpore, sed non secundum corpus consubstantiali Deo: quemadmodum neque secundum diuinitatem hominibus coessentialis est, quamuis nobis secundum carnem coessentialis etiam cum diuinitate existens. Etenim cum illum secundum spiritum Deo consubstantiali dicimus, non dicimus hominibus secundum spiritum coessentiali. Contra autem, cum illum secundum carnem hominibus coessentiali predicamus, non predicamus illum secundum carnem Deo consubstantiali. Sicut enim secundum spiritum nobis coessentialis non est, quia secundum hunc Deo consubstantialis est: ita neque Deo secundum carnem consubstantialis est, quia secundum hanc nobis est coessentialis. Quemadmodum autem hæc distincta & declarata sunt non ad inducendam vniuersæ personæ diuisionem, sed ad denotandam proprietatum Verbi & carnis minime confusam distinctionem: ita & illa quæ ad indiuisam compositionem pertinent, prædicamus.

* quatenus

* κατὰ τὸ σῶμα

* ἕκαστον

* κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὴν σὰρκα καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ λόγον καὶ τὴν θεότητα